

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA VILÁGA

A papság álma

Isten tervei nem az emberi észjárás szerint valók. Ebből a törekeny és beteges barátból, ebből a szerény és alázatos szívű szerzetesből, ebből a betegség és egészség állandó feszültségében élő papból és szent életű kapucinus barátból, akit kis híján elvitt a tüdőbaj és a köhögés, Isten páratlan mesterművet alkotott: egy világhírű szentet, aki képes volt mindenekfelett szeretni és tökéletesen megélni a megfeszített Krisztust. Pietrelcina nyugodt kis fészkében tehát Isten a legjobbat hozza ki a fiatal kapucinusból, felkészíti őt a rá váró hatalmas feladatokra.

Ezen Isten terve szerint való, hét évnyi „különleges noviciátus” alatt Pio atya megéli a családi élet, a falusi lét örömeit és szenvedéseit, nélkülözéseit, egyszerűen mindennapi valóságát. Így képes lesz megérteni a közemberek bánatát, akiket nem véd a kolostor biztonságát nyújtó fala, és képes lesz majdan segíteni rajtuk, hiszen az ő küldetése nem korlátozódik egy kolostor falai közé, hanem az egész világot öleli majd fel. És Pio atya szeretettel fogadja el Isten akaratát, még akkor is, ha nem képes megérteni azt.

A kolostortól való távolság egyáltalán nem csökkentette a fiatal Pio atya lelkében azt a mélyen gyökerező vágyat, hogy szerzetesi életet éljen. Hiszen választása komoly volt és egy életre szól, úgy kell tehát továbbra is élnie, mint felszentelt kapucinus szerzetes. Szerzetesi elhivatottsága egy pillanatra sem hagyta el, még akkor sem, amikor folyamatosan a vidék házait, tanyáit járta.

A szerzetesi fogadalomtétel után Pio testvér következő álma az volt, hogy minél hamarabb felszentelt pap legyen, ugyanazokat a dolgokat élhesse át és tehesse meg, amelyeket Jézus Krisztus, Isten Fia is tett. Szíve mindenekfelett Krisztus keresztyéért dobogott, és nem volt más vágya, mint hogy olyan lehessen, mint Krisztus: testben, lélekben, érzéseiben. Gondolatai folyton a nap azon pillanatai körül jártak, amikor a szentmisében átélhette, ahogyan Krisztus teste és vére megmutatkozik az emberek előtt a kenyér és a bor színében.

Hitünk szent titka: a fiatal szerzetes szerint csak a szentek képesek igazán átérzeni és valamelyest felfogni annak a rítusnak a hatalmas erejét, amelyet Jézus Krisztus az utolsó vacsorán vitt véghez, és amelyet papjai a hívek jelenlétében rendszeresen megismételnek. Ez maga az új húsvét, a feláldozott Bárányra való emlékezés. A papság tehát Pio testvér legsürgetőbb álma és leghőbb vágya: az a lehetőség, hogy egy lehessen Krisztussal a kereszten és az oltáron egyaránt. Pio testvér minden erejével kívánja a papság szentségét, ám minél inkább óhajta azt, annál jobban érzi, hogy ereje elhagyja és teste túlságosan gyenge hozzá. Azt mondták neki, hogy a pappá szentelést a szokásos rendhez képest előre lehet hozni, ha azt megalapozott indokok támasztják alá. A fiatal szerzetes úgy véli, gyenge egészsége ilyen indok lehet még a kánonjog szerint is. Így hát a pietrelcinai esperes biztatásából erőt merítvén 1910. január 22-én levelet ír feletteseinek, és azt kéri, részesítsék őt minél előbb a papság szentségében, mivel a diakonátusba már egy évvel korábban beiktatták a morcone kapucinus kolostorban. Ezalatt Pio testvér Pietrelcinában folytatja teológiai tanulmányait a helyi esperes, Salvatore Pannullo atya és Giuseppe Orlando atya segítségével.

1910. július 30-án Beneventóba utazik, hogy letegye a pappá szenteléshez szükséges vizsgáit. Kiváló eredményt ér el. Az annyira áhított cél immár csak egy lépésnyire van tőle. Pio testvér beteljesítheti legfőbb vágyát, vagyis azt, hogy egy lehessen Krisztussal a kereszten és az oltáron egyaránt: **„Lejövök az oltártól, hogy felszálljak a keresztre, és leszállok a keresztről, hogy az oltárra helyezzem magam”** – vallja meg sok-sok évvel később Cleonice Morcaldinak, egyik lelki gyermekének.

1910. augusztus 10-én Benevento napfényben úszó és fullasztóan meleg városába megérkezik Pietrelcinai Pio testvér, édesanyja és Salvatore Pannullo esperes kíséretében, hogy a város csodálatos román stílusú bazilikájában pappá szenteljék őt. A szertartást a kanonokok kápolnájában végzik. A rítus egyszerű és diszkrét. Pontosan illik a fiatal jelölt szerény és visszahúzódozó jelleméhez.

Pio testvért monsignor Paolo Schinosi, Marcianopoli érseke szentelte pappá, és ezután hivatalosan is használhatta a Pietrelcinai Pio atya megszólítást, amely olyannyira összeforrt személyiségével.

Végre pap lett: vágya, hogy teljesen hasonló lehessen Krisztushoz, az Élet Urához, a Béke Fejedelméhez és a velünk élő Istenhez, immár beteljesedett. Most már nem csupán ő csillapíthatja szomját az élet vizével, hanem ő maga is, a szentmiseáldozatot bemutatván, Krisztus testével táplálhatja és Krisztus vérével olthatja az Istenre éhezők és szomjazók vágyát, egész hátralévő élete során.

Nem sok idő volt azonban az ünneplésre, mihamarabb vissza kellett térniük Pietrelcinába. Assisi Szent Ferenc tanítványaként és követőjeként a fiatal Pio atya a hazafelé vezető út során csodálattal és szeretettel eltelve szemléli a természetet, a teremtett világot, hiszen Ferenc tanítása szerint abban magának a Teremtőnek arcát pillanthatjuk meg és szemlélhetjük. De ugyanilyen gondolatokra indítja őt falun töltött, pásztori életben telt gyermekora is. Szemei még mindig meghatottan csillognak a hatalmas ajándéokra gondolva, amelyet nemrég kapott Teremtőjétől. Megérkezésekor az egész falu ünnepel: zenekarral, virágosóval fogadják új papjukat, ám ő szerényen, lehajtott fejjel sétál hazafelé. Szívét majd szétveti a hatalmas öröm, az Isten iránt érzett hála és végtelen szeretet, aki már zsenge gyermekkorában meghívta őt, hogy szolgáljon neki, és egész lényével szeresse őt. Négy nappal később, 1910. augusztus 14-ének

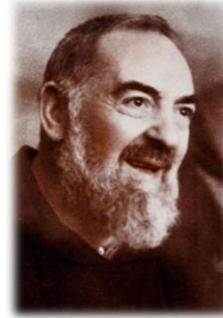

vasárnapján mutatja be első, ünnepi szentmiséjét a pietrelcinai templomban. Jelen van kedves tanítója, mestere, Agostino atya is: ő egyike volt az első kapucinus testvéreknek, akik megsejttették a nagy szentség árnyékát a fiatal Pio atya egyszerű alakjában. Szentbeszédében Agostino atya próféta megjegyzést tesz: azt kívánja újonnan felszentelt paptestvéreinek, hogy nagy gyóntató válják belőle. Erre a napra Pio atya később így emlékezik egyik levelében: *„Ó, Jézusom, lélegzetem és életem, ma remegve emelkedem fel hozzád a szeretet misztériuma által, add, hogy veled együtt én is a világ számára Őt, Igazság és Élet legyenek, és érted, legszentebb papunk, tökéletes áldozat lehessenek. A kapucinus Pio atya.”*

**DON GABRIELE AMORTH:
PIO ATYA, MIKÉNT ÉN ISMERTEM**

„Francesco Forgione 16 évesen, 1903. január 6-án lép be a Rendbe. Néhány nappal a noviciátusba való belépése után, január 22-én, magára öltötte a ferences viseletet, és a fra Pio da Pietrelcina nevet adták neki. Ettől a pillanattól kezdve megszűnt Francesco: csak Pio létezik. Olyan messzemenően eltűnt, hogy egyik napon, amikor a csendőrök a besorozás miatt egy bizonyos Francesco Forgionét keresnek, senki nem ismer ilyet. Ehelyett azonban egy másik Ferenc, az Assisi, teljesen betöltötte Pietrelcinai Piót, Krisztus és a testvérek szeretetével, különösen a testileg vagy lelkileg szenvedők iránt, valamint a szegénység szeretetével. És egy érzékelhető hasonlóság is megjelent, a stigmák, amelyek Pio atyát még inkább Szent Ferenc másává teszik. Pio atya szerzetesi életének kezdeti időszaka nem volt túlzottan briliáns. Viselkedése, engedelmissége, társai iránti lojalitása mindig kifogástalan volt. De mindig betegeskedett, és tanulmányi eredményeinek furcsa oldalai voltak. Mondjuk ki nyíltan, összességében több volt, mint elégséges, de soha nem kitűnő. A furcsa aspektusa azonban ez. Társai emlékeznek rá, hogy amikor felelnie kellett, mindig tudta a leckét. Azonban arról is tanúskodnak, hogy soha senki nem látta őt tanulni. A teológiai évek alatt is, aki a cellájába lépett, imádkozva találta. Nem arról van szó, mintha nem tudott volna tanulni; hanem ahogyan kinyitott egy könyvet, azonnal elmerült Isten gondolatában, mely gondolat állandóan benne élt. Hasztalan más okokat keresni: Pio atya az imának élt; az ima volt a lélegzétvétele, az élete. Azt mondanám, már noviciátusba lépése előtt is mindig elmerült Istenben, s később is ez folytatódik, olyankor is, amikor az emberekkel beszél vagy mást csinál, anélkül azonban, hogy mindeközben elkalandozna, vagyis követi a beszélgetés fonalát, mint ahogyan az eseményeket is. Imája azonban szakadatlan volt, és nem vonta el más rá váró teendőitől. (...) Az évek múlásával súlyosodtak egészségi zavarai. 1910. augusztus 10-én Pio atyát pappá szentelik a beneventói dómban, a hónap vége felé megkapja a láthatatlan stigmákat. Általában nem sokkal utána megadják a fiatal papnak a gyóntatási engedélyt; Pio atya esetében ez nem így történt. És ez alkalommal valóban úgy tűnik, mintha a barát égne a vágytól, hogy erre a szolgálatra szentelhesse magát. Elég arra gondolni, hogy csak 1911 áprilisa és 1913 között tizenhét levelet írt provinciálisához, kitartóan kérve a gyóntatási engedélyt. Felettébe féltette Pio atya egészségi állapotát, és abban is kételkedett, rendelkezik-e a szükséges erkölcsi teológiai ismeretekkel, mivel egészségügyi problémái miatt rendszertelenül végezte tanulmányait. A sors iróniája, hogy korunk leghíresebb gyóntatójának nélkülöznie és várnia kellett, mielőtt megkapta volna a gyóntatási engedélyt. Ráadásul később három évre megtiltják neki... A későbbiekben ezt volt alkalma bőven pótolni, hiszen ideje legnagyobb részét a gyóntatószékben töltötte, halála napjának reggeléig.

1918. augusztus 5-7. között mintegy megszakítás nélkül azt a jelenséget szenvedte el, amelyet a misztikában transzverberációnak (szívsebzésnek) neveznek. 1912. augusztus 9-én ezt írja Agostino atyának: „*Atyám, érzem, hogy végül le fog győzni a szeretet; lelkem már-már elhagyja a testemet, mert e földön nem szeretheti eléggé Jézust. Igen, lelkemet megsebezte a Jézus iránti szeretet; betegek vagyok ennek a szeretetnek; perzselő tűz kínja mardos állandóan, de el nem emészt. Ha tud, adjon tanácsot, hogyan orvosoljam ezt a lelkiállapotot! Egy gyenge hasonlattal így tudnám érzékeltetni, mit visz végbe bennem Jézus: akár a folyó, mely magától sodor a tengerbe mindent, ami csak útjába kerül, úgy az én lelkem is, mely Jézus szeretetének parttalan óceánjába merült, érdemtelenül és felfoghatatlan módon magával sodorja az ő kincseit.*”

„Gyakorold a kis erényeket, amelyek saját kicsinységedhez illők: ilyen a türelem, a másokkal szembeni tolerancia, az alázat, a saját tökéletlenségünk által okozott szenvedések elviselése...”

Padre Pio

5/3.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (10.)

Rómába, a zsinatra való indulásakor a fiatal lengyel püspök tragikus hírt kap: régi ismerőse és barátja, az egyetemi lelkészi éveiben lelki vezetése alatt álló hölgy, immár orvos pszichiáter és családanya, Wanda Wojtasik Poltawska súlyos betegségbe esett és kórházba került. Karol atya a Poltawski család jó barátja: a fiatal szülőket, Wandát és Andrejt diákkoruk, jegyességük óta ismeri, házasságukat ő áldotta meg, gyermekeiket ő keresztelte, Wanda már eddigi életében is sokat szenvedett, átélte a ravensbrücki náci koncentrációs táborban töltött évek kínjait, majd az orvosi egyetem alatt végre rátalált a boldogságra, és most újra a tragédia árnyéka vetül rá és családjára. Karol atyában most is felmerül a már oly sokszor feltett kérdés: „Miért nem én? Miért nem velem történik mindez? Úgy érzi, mások szenvednek helyette, szenvedéseikkel mások tették lehetővé számára azt is, hogy ő átvészelje a háború borzalmaival. És most Wanda újra mérhetetlen szenvedések elé néz. A hír rendkívül megdöbbeníti a fiatal püspököt, de nem tehet mást, elindul Rómába és megkezdi munkáját a zsinaton. Rómában táviratot kap a hölgy férjétől: Wanda állapota rosszabbra fordult, valószínűleg előrehaladott rákban szenved, gyógyulására orvosai mindössze 5 százaléknyi esélyt látnak. A táviratot olvasva Wojtyła atyát mély szomorúság önti el, és azon nyomban imádkozni kezd. Kéri Istent, ha lehetséges, kímélje meg a fiatal édesanya életét. És a fiatal püspök ekkor visszaemlékezik: tizennégy évvel korábban, a San Giovanni Rotondó-i kapucinus kolostorban találkozott Pio atyával, aki talán segítségére lehetne ebben a nehéz helyzetben. Elhatározza, a szerzeteshez fordul, ahogyan egy bizalmas baráthoz, atyához fordul az ember. 1962. november 17-ének reggelén immár világossá válik a résztvevők előtt, hogy a II. Vatikáni Zsinat munkája nem zárul le egyhamar. Ezen a napon, még reggeli előtt, monsignor Wojtyła abbahagyja a zsinat dokumentumainak tanulmányozását, előveszi a Krakkói Kúria hivatalos levélpapírját, melyet táskájában hord, és levelet fogalmaz meg:

„Tiszteletreméltó Atyám, kérek, emlékezz meg imáidban négy kislány édesanyjáról, egy mindössze negyvenéves krakkói lengyel asszonyról, aki a háború alatt öt évet töltött egy német koncentrációs táborban, most pedig ismét életveszélyben van rákos megbetegedése miatt. Könyörögj Istenhez, hogy a Boldogságos Szűz Mária közbenjárására mutassa meg irgalmát ennek az asszonynak és családjának. Alázatos híved Krisztusban:

*Karol Wojtyła, Ombi címzetes püspöke, Krakkói káptalani helynök”
(folytatás következik)*